

ב' תמוז ה'תשע"ה 19.6.15

מגזין מס' 334

שבת פרשת קרח/ג' תמוז

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת בנימין בן משה ורחל

החייק כסנא

יציאת מצרים ברוחניות – חלק ה' מי שמוותר על עצמו - זוכה בעצמו

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב קלב

כדוגמת המוסיקאי החותר להגיע לרמת נגינה המאפשרת לו לבטא עצמו בחופשיות באמצעות כלי נגינתו: הרי לפי ערך עוצמת וכנות שאיפתו להביא את נגינתו לכלל 'דיבור מוסיקלי', היוצא ומתנגן כמו מאליו היישר מנהמת לבו - כך תתעורר בו הנכונות להטות שכמו להשקיע מאמצים בעבודת היכרות יסודית עם הכלי. וכמעין המתגבר, כך ברבות הימים, ככל שתגדל תשוקתו לעשות שימוש מיומן יותר באפשרויות הטמונות בכלי, תוך התגברות על מגבלותיו ומגבלות הכלי - כן תגדל נכונותו להיאבק, למשל, בעצלותו הטבעית וכדומה.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:00 במושב חמד שבמרכז הארץ. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com

התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:30) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

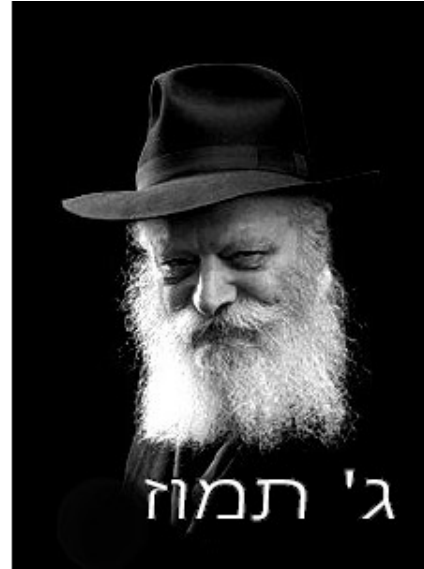
[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ג' תמוז - הילולת הרבי מליובאוויטש, אדמו"ר מנחם-מענדל שניאורסון נשיא דורנו.

ביום מסוגל זה נתבונן, ולו במעט, בדמותו המופלאה, ניאחז בכנפי הדרכותיו והוראותיו בהן מודגשת דרישתו הבלתי מתפשרת מכל אחד ואחד מאתנו לממש את הפיקדון יקר הערך המופקד בידינו - היא השליחות להאיר את סביבתנו המיידית ב"נר מצוה ותורה אור". משמעות הדברים היא שביום זה עלינו להתחזק ביתר שאת וביתר עוז (בכמות ובאיכות) בקיום תביעתו מכל אחד משומעי לקחו שלא להתפעל משום קושי ומנגד מבית ומחוץ, ולהשפיע עניני אמת, צדק ויושר ברוח 'ישראל סבא' בדרכי נועם ובמאור פנים עד היכן שידנו מגעת. ענין מרכזי בתורת הרבי הוא ענין 'וקר הזמן' - בניצולו כראוי, דוקא בתוך 'עולם שכמנהגו נוהג', ניתן להתפתח לאין שיעור. באשר מאמציו הכנים של האדם להלך בקומה יהודית זקופה, בדרך בריאה ומתוקנת כלפי עצמו וכלפי הזולת, מעוררים ומגלים כוחותיו הנעלמים והופכים את פעולותיו ומסכת חייו כולה לדוגמה חיה לזיכוי הרבים.

ג' תמוז

פדיון נפש

ביום זה, המסוגל לענין ההתקשרות, נוהגים לכתוב אל הרבי מכתב (מנהג זה אינו 'בלעדי' לעדת החסידים, שכן לכל יהודי יש 'ענין' עם הרבי...) ולשגרו בפקס או בדואר אלקטרוני אל הציון.

מספר הפקס ב"בית חב"ד" שבאוהל: 4444-723(718)+1

כתובת האימייל: ohel@ohelchabad.org

"אזכיר על הציון..."

במשך כל שנות נשיאותו נהג הרבי לנסוע ל'אוהל' (ציונו של הרבי הקודם אדמו"ר הריי"ץ), כחלק קבוע מסדר העבודה שלו. לעתים נסע כמה פעמים בחודש ולעתים אף כמה פעמים בשבוע. אין ספור יהודים בעולם זכו לקבל מהרבי את התשובה המפורסמת "אזכיר על הציון" - חידוש שלא היה כדוגמתו במענות נשיאי

חב"ד; התבטא על כך אחד המשפיעים המפורסמים בחב"ד כי בזאת למעשה רמז לנו הרבי כיצד לנהוג לאחר ג' תמוז - כתוב לרבי, והרבי כבר ימצא את הדרך כיצד לענות...

ועל השאלה - כיצד מכתב על ציונו הקדוש של הרבי יכול לפעול מאומה - משיב הרבי בעצמו לחסיד לאחר הסתלקות אדמו"ר הריי"ץ (הרבי הקודם): להקל ההבנה... שאפילו בדומם - ביכולת בני אדם לפעול כל הנזכר לעיל: תיכף שמכניסים לקאמפיוטר (מחשב) מספר פרטים עיקריים - ברגע כמימרא יודעים כל המסקנות ופסקי דין לפועל ממש. וכשמוסרים (פדיון נפש) - מזכירים כל הנזכר לעיל על הציון, הרי זה - כפשוט ביתר שאת ועד לאין ערוך - ממסירה לדומם הנ"ל, להבדיל באין ערוך.

"ימצא הרבי דרך לענות לו"

ועוד כתב הרבי בשנת תש"י לאדם שמקשה: הלא אי אפשר עתה לשאול את הרבי (אדמו"ר הרי"צ), לאחר שנסתלק)... ענה לו - "...אם יעמוד חזק בהתקשרותו אליו, מבלי ישים לב לפיתויי היצר, וישלח השאלה על הציון... - ימצא הרבי דרך לענות לו.

אין תחליף לעבודה בכוחות עצמנו

"בכלל בחב"ד היתה התביעה שתהיה עבודתו של כל אחד ואחד בעצמו, ולא להסתמך על הרביים... "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים". אינני מסלק את עצמי חס ושלום מלסייע, לסייע כפי היכולת, אבל, כיון שהכל בידי

שמים חוץ מיראת שמים, הרי, אם לא תהיה העבודה לבד, מה יועיל זה שנותנים 'כתבים', מנגנים ניגונים ואומרים לחיים? הרבי היה אומר לפעמים: "אל תשלו את עצמכם..." צריכים לבד (כל אחד ואחד בכוחות עצמו) להפוך את השטות ד'לעומת זה' (היפך הקדושה) והרתיחה של הנפש הבהמית - לקדושה".

(י' שבט תשי"א. 'תורת מנחם' כרך ב', עמ' 212)

ידוע מענהו של הרבי לאברך ששאל ב'יחידות' מה עליו לעשות כדי להיות מקושר אליו: "תלמד תניא בעל פה, ותחזור על זה ברחוב. כך תהיה מקושר אלי, כי גם אני חוזר תניא ברחוב."

אנחה יהודית - נחמה העולה מן העצם

אדמו"ר מוהר"ש אמר: אנחה יהודית הבאה, חס ושלום, בסיבת גשמיות לא טובה - גם היא תשובה גדולה, במיוחד אנחה בעקבות רוחניות לא טובה - היא ודאי וודאי תשובה מעליותא (=מעולה). האנחה עוקרת ומחלצת מעומק רע, ומציבה במעמד טוב.

(על פי 'היום יום' ג' תמוז)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

לעתים, עצמת הטלטלות כה עזה, עד כי, לשעה, נפערים בקיעים במסך תרדמת חיי השיגרה. אזי, לפתע, אין האדם יכול להתעלם יותר ולהסיח דעתו מן הזועק לשינוי ותיקון; בשעת משבר, על כורחנו, חודרים זעזועים אלה מבעד לכיסויי ההרגל ושאננות ה"טיוח", וכופים עלינו ייסורי התפכחות...

התמוטטות הביצורים ומנגנוני ההגנה של שוחד אהבת עצמנו בשעת משבר, מעמעמת (ולעתים, אף

כדוגמת המשקיע עצמו בהרגלים שאינם בריאים, כגון הזדקקות יתר ל'מיני מתיקה'. הנה, לאמיתו של דבר, המתיקות הגשמית אינה אלא "פיצוי", תחליף חיוור וחיצוני לצורך האמיתי הבוער בפנימיות כל אדם - הלא הם כיסופיו למתיקות רוחנית.

מתנה כואבת

הסערות והזעזועים הפוקדים תכופות את חיי האדם, מטלטלים את כל רבדי נפשו, מדעתו ושלא מדעתו.

נפשית חולפת, הנלוות) למצבי דוחק ומיצר זמניים ותו לא.

מבהיר ומדגיש אדמו"ר מוהר"ש כי בפנימיותה, אין האנחה אלא אנחה יהודית (יהודי לשון מודה על האמת). עלינו לדעת כי באמת לאמיתו, אין האנחות אלא איתותי תזכורת העולים מן העצם החי – הוא "חלק אלוקה ממעל" שבכל אחד ואחת מישראל.

ומכאן, למסקנה המעשית

ובאשר "טובה פעולה אחת מאלף אנחות", הרי שהאנחה היהודית היא מקור בלתי נדלה של אנרגיית נחמה אלוקית הדוחקת בנו לתרגמה למגמת צמיחה כ"יתרון האור הבא (דוקא) מן החושך". מן האנחה יש לדלות תעצומות נפש לעבודת **ההתבוננות** – היא ההתמקדות במחשבות חיוביות ההופכות ל"אור" את השכל הטבעי הנקרא "חושך". ובעומק יותר, האנחה היא לאמיתו של דבר נתינת כח לניצול כל "ירידה לצורך עליה", על ידי המתקת המר – היא עבודת **תיקון המדות** הממתיקה את המדות הטבעיות הנקראות "מרירו". ובמיוחד **אמורים הדברים כאשר** האנחה עולה ממעמקי צמאון הנפש וגעגועי הלב של חסיד לרבנו.

ממוססת כליל) לשעה את זוהרם המפתה של ה'תחליף' וה'פיצוי'... נחשפת האמת העירומה כי אחריתם אך נזק ותסכול...

"אמת מארץ תצמח"

והנה, דוקא בנקודת שבר נוראה זו, מתחת ל"עיי החורבות" של חלקיקי אישיותו המרוסקת, מתפרצת לה, מבלי משים, אנחה מתוככי לב האדם לנוכח מצוקותיו. עדות חיה היא לפשיטות העצמות השוכנת נצח בקרבו, ביטוי לכיסופיו להתחבר עם אלוקיו.

האנחה העמוקה הינה התעוררות לשעה, ביצבוץ ליבת מאוויי האדם הפנימיים – כמיהתו הקיומית לחום, לאהבה, לתחושת שליחות בחיים, להרמוניה בין הפכים...

קול בכיה של הנשמה הטהורה הצמאה ליוצרה

אולם, כשוך הסערה, באשר "יצר לב האדם רע מנעוריו" ו"לפתח חטאת רובץ..." , נוטה האדם לחזור לסורו ולהרגליו, לשוב אל 'קיא'... הנה בנוגע לנטייה זו, מבארת ומדגישה תורת החסידות כי אל לנו להניח ליצר להוליכנו שולל. אל לו ליהודי לעשות שקר בנפשו, לדמות כי אנחותיו הן ענין סתמי – רק תגובה אנושית בלתי רצונית (לתחושות משבר, או מועקה

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!
4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

הסיפור השבועי

חתונה שהתבטלה

תלמיד הישיבה בחצר הרבי. שלום עודכן על ידי אחיו בפרטי המקרה.

באותה תקופה היה קשה להתקבל ל'יחידות' אצל הרבי. סילוון העלה את עניינו על הכתב, והתעקש למסור את מכתבו היישר לידי הרבי. למכתבו האישי צירף כמה מכתבים נוספים לרבי, ששלחו עמו בני משפחה ומכרים מצרפת.

בשעת צהריים יצא הרבי מחדרו לתפילת מנחה. בתום התפילה, כשהרבי עשה את דרכו חזרה לחדרו, נדחק סילוון בין האנשים והושיט לרבי את צרור המכתבים. הרבי נטלם מידו ונכנס לחדרו.

במכתבו של סילוון, לאחר שסיפר על עצמו ועל תכניתו, תהה "איזו עוולה יש בכך שאני מבקש לנהוג על פי צו לבי". בהמשך שאל, "איך אפשר לצפות ממני לפעול בניגוד לרגשותיי העזים כלפי הצעירה". לבסוף הוסיף, כי "גם אם המעשה שלי אכן חמור כל כך על פי התורה, אני מקווה שהדבר לא יפגע בכל האחרים ששלחו עמי מכתבים לבקשת ברכה. הם אינם אשמים במעשיי..."

כעבור כמחצית השעה חיפש מזכירו של הרבי את סילוון. הוא מצא אותו בעזרתו של שלום גורביץ', ומסר לו את תשובת הרבי, שנכתבה בשולי מכתבו. הרבי התייחס לכל הסעיפים במכתבו של סילוון. ראשית, העמידו על קדושת הנפש היהודית ועל החומרה הרבה שבה רואה התורה נישואי תערובת. "על פי התורה, כשיהודי נושא גויה לאשה, הוא עושה עוול לא רק לעצמו אלא גם לה. נישואים כאלה פסולים מיסודם, נועדו לכישלון והם עתידים להזיק לשני הצדדים. לאור זאת, אם אמנם חפצים אתם זה בטובת זה, עליכם להיפרד".

סילוון לחיאני הוא בן למשפחה מסורתית מליאון. הנסיבות הפגישוהו עם צעירה לא יהודייה מאיטליה, ובין השניים נקשר קשר שהתהדק והלך. יום אחד הפתיע סילוון את משפחתו בהודעה על החלטתו להתחתן עם אותה צעירה. הוריו נחרדו מהרעיון וניסו להניאו מכך, אך כל דבריהם נפלו על אוזניים ערלות.

הוריה של הצעירה נתנו את ברכתם לזוג וכבר נקבעו מקום ומועד לחתונה.

אביו של סילוון נמנה עם מקורבי בית חב"ד בליאון. כמה שבועות לפני החתונה החליט לבקש את עזרת השליח בעיר, הרב שמואל גורביץ'. "אנא, עשה הכול למנוע מבני לעשות את הצעד הנמהר", התחנן לשליח. "אעשה כל שביכולתי", הבטיח לו הרב גורביץ'.

הרב גורביץ' נפגש עם סילוון והחל לדבר על לבו. "אתה עומד לעשות מעשה שכל ימך תתחרט עליו... ילדיך יהיו גויים, ובכך תנתק אותם משרשרת הדורות של עם ישראל... יהודים מסרו את נפשם למניעת התבוללות ואתה עומד לעשות זאת בדעה צלולה... איך תפנה עורף להוריך מולידך ותסב להם צער רב כל כך". אך כל זה לא ריכך את לבו של סילוון.

לפתע הבזיק במוחו של הרב גורביץ' רעיון נועז. "יש לי הצעה בשבילך", פנה לסיילוון. "אתה עומד לעשות צעד גורלי בחייך. סע אל הרבי מליובאוויטש וספר לו כך. ייתכן שהרבי יצליח לגרום לך לחשוב מחדש על צעדך. מצד שני, אולי דוקא אתה תשכנע אותו בצדקתך..."

הרעיון מצא חן בעיני סילוון. שבועיים בלבד לפני מועד חתונתו מצא את עצמו בחצר הרבי בניו יורק. את פניו שם קיבל אחיו של הרב גורביץ', שלום, שבאותה עת היה

בהלם - "לא!".

סילוון ניצל את ההלם והמבוכה שהשתררו במקום כדי לשאת את רגליו ולהסתלק. הוא רץ כל עוד רוחו בו עד שהגיע לביתו של אחד ממכריו. הוא חשש מנחת זרועם של אחי הכלה, שדמם האיטלקי הסוער רתח בעורקיהם, והחליט להסתתר בבית החבר עד יעבור זעם. לאחר מכן ידע כי נכון נהג: האיטלקים הנזעמים ריסקו את דלת הדירה ורוקנו את כל תכולתה.

כשנשאל סילוון מה גרם להתנהגותו הלא צפויה רגע לפני החתונה, השיב: "אין לי שום הסבר הגיוני למעשיי. דבר לא השתנה בתוך לבי, כשעמדתי שם מול ראש העיר. אך הרבי מליובאוויטש לא הניח לי להתחתן עם הגויה..." סילוון (מרדכי) לחיאני נשוי כיום ליהודייה. הוא ואשתו מנהלים בית שומר מצוות, ושני ילדיהם לומדים בבית ספר חב"ד בליאון.

(תודתנו למספרי המעשה - הרבנים שמואל ושולם

גורביץ, ליאון)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

בענין השאלה כיצד דורשים ממנו להתעלם מרגשותיו, קבע הרבי כי פרידה מוחלטת ביניהם תצנן את הרגשות עד דעיכתם. על חששו שמא ייפגעו בגללו כל מי ששלחו עמו מכתבים לבקשת ברכה, השיב הרבי כי "לכל יהודי יש זכות להתברך, גם לך".

גם מכתבו של הרבי לא הצליח להטות את סילוון מדרכו. כעבור יומיים שב לצרפת וההכנות לחתונה נכנסו להלוך גבוה. בינתיים הגיעו מאיטליה הורי הכלה וכל בני משפחתה.

בשבת שקדמה ליום החתונה נפגשו סילוון וכלתו עם הוריה ובני משפחתה, בלשכת ראש העיר ליאון, להירשם לנישואין. המעמד היה חגיגי והכול התנהל כמצופה.

"התרצי להינשא לאיש זה?" שאל ראש העיר את הכלה. "כן!", השיבה. או אז פנה ראש העיר אל סילוון ושאל אם רצונו לשאת לאשה את העומדת לצידו. למרבה ההפתעה, התשובה המיוחלת בוששה לבוא. סילוון שקע לפתע בהרהורים שהכניסו את הסובבים למתח ולעצבנות. לאחר כמה שניות אמר מילה אחת שהכתה את הכול

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת קורח

קורח ועדתו מתריסים נגד משה ואהרן

קורח, בן משפחתם של משה ואהרן (בן דודם), ואיתו מאתיים וחמישים 'אנשי שם', נקהלים על משה ואהרן ובפיהם טענה: "כל העדה, כולם קדושים, ומדוע תתנשאו על קהל ה'?"

משה רבנו, שבע מחלוקות ותלונות, מוכן להעמיד למבחן את מנהיגותו שלו ואת כהונת אהרן. הוא מציע כי למחרת יביאו אהרן הכהן וכן קורח ועדתו מנחת קטורת על מנת להקטירה על המזבח. מנחת הקטורת שתתקבל לרצון לפני ה', מוסיף משה ואומר, היא שתעיד כי בעליה הוא שנבחר לשרת בקודש.

כעסו של משה גובר לנוכח סירובם של דתן ואבירם, מראשי אנשי קורח, להידבר עימו על מנת להסדיר את המחלוקת בדרכי שלום. משה מבקש מאת ה' שלא תתקבל מנחתם.

עונשם של בעלי ריב ומדון

כאשר מגיעים קורח ועדתו ובידיהם מנחת הקטורת, מזהיר משה את כל העם, על פי ציווי ה', להבדל ולהתרחק מאנשי מחלוקת אלה כדי שלא ייפגעו אנשים נוספים בעוון המתקוממים. כמו כן, כהוכחה מוחלטת אשר כל מעשיו מוכוונים מלמעלה, מכריז משה כי אופן מיתתם הבלתי רגיל של המסיתים - בליעתם באדמה, יוכיח כי הוא ואהרן אחיו משמשים בתפקידיהם אך ורק מצד הציווי העליון.

אך מסיים משה את דבריו, פותחת האדמה את פיה ובולעת את קורח ושותפיו המסיתים, על ביתם ורכושם. לאחר מכן נענשים גם 250 מקטירי הקטורת הזרה, והם נשרפים באש שמימית.

ממחנות הנחושת של החוטאים מכין אלעזר בן אהרן, על פי ציווי ה' למשה, ריקועים לציפוי המזבח - עדות נצח לבחירת ה' באהרן וזרעו אחרי לשרת לבדם בקודש בעבודות המזבח.

אין לומדים לקח

למרות ההוכחה הברורה שהתחוללה לעיני כל ישראל, ממשיך העם להתריס כנגד משה ואהרן ולהאשימם 'אתם גרמתם למותם של קורח ועדתו'. ה' מצוה על משה להתרחק מעל העם החוטא, ומגיפה נוראה מתחילה להשתולל ולהפיל בהם חללים. משה, באהבתו הגדולה לבני ישראל, שולח מיד את אהרן אחיו אל תוככי העם ובידו קטורת לכפר על העם. המגיפה אכן פוסקת, אך מתברר כי כבר המיתה 14,700 נפש מבני ישראל.

מבחן המטה הפורח

אלא שעדיין נמשכת התסיסה סביב מינוי אהרן לכהן גדול. ה' מצוה על עריכת מבחן בענין הכהונה, מבחן שיסיר כל פקפוק מלב העם. כל אחד מראשי השבטים מצטוו להביא אל משה מטה (ענף עץ יבש) שעליו רשום שמו של נשיא השבט. משה יניח באוהל מועד את כל המטות ובתוכם גם מטה שבט לוי, עליו רשום השם

פרטית משלהם בארץ ישראל, יקבלו הכהנים והלוויים מתנות מכלל ישראל. הכהנים יקבלו תרומה מכל גידולי הארץ – חלב יצהר, חלב תירוש ודגן, ביכורים מפרי הארץ וחרמים, וכן דמי פדיונם (חמישה שקלים) של בכור האדם ובכור הבהמה הטמאה. גם מכל בכור בהמה טהורה אשר יעלה כקרבן על המזבח יקבלו הם את חלקם בבשר, לאחר הקרבת החלב (הוא המיטב – "כל החלב לה") על המזבח.

שכר הלוויים

שכר עבודתם של הלוויים נקרא מעשר ראשון. לאחר שמפריש כל אחד מישראל את תרומתו מיבוליו לכהן, יפריש הוא בנוסף עשירית מהיתרה ויתנה ללוי. ומכיוון שגם הלוויים חייבים בתרומה לכהן, על כן מחוייבים הם להפריש עשירית מן המעשרות שקיבלו מבני ישראל ולתיתה לכהן.

'אהרן'. והמטה אשר יפרח לבדו מבין כל המטות, הוא שיעיד ויוכיח מי הוא זה שבחר בו ה' לכהונה הגדולה. למחרת, כשמוציא משה את המטות מאוהל מועד להציגם בפני העם, והנה פורח מקל אהרן לבדו, ומן הפריחה עולה גם פרי השקד.

הנשיאים נוטלים כל אחד מטהו ואילו מטה אהרן הפורח והמשוקד מופקד למשמרת באוהל מועד, עדות נצח לכהונת אהרן וזרעו.

משמרת הקודש

אמנם על מנת למנוע את כניסתם של ישראל (שאינם כהנים או לוויים) בשגגה אל הקודש, מצוה ומזהיר ה' את אהרן ובניו אשר (מלבד עבודתם המיוחדת להם לבדם במשכן, עוד זאת) מוטלת עליהם גם האחריות על שמירת קדושת המשכן. גם אחיהם הלוויים מצטווים לקחת חלק בשמירת המשכן.

שכר הכהונה

כשכר על עבודתם בקודש וכפיצוי על כי אין להם נחלה

בקרו אותנו באתר

www.tanyaor.com **המחודש**

וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:

בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

התשוקה לכהונה – תשוקה חיובית

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

ואז חשבו: אולי נוכל גם אנו להעביר את הכהונה אלינו.

קרוב אל ה'

התשוקה לכהונה היא שהניעה אותם. תשוקה זו כשהיא לעצמה, היא דבר חיובי ונעלה מאוד, עד שאף משה חפץ בה – "אף אני רוצה בכך". הם רצו כהונה גדולה כדי להיות נבדלים מכל ישראל, "קודש קדשים, (עומד) לפני ה' לשרתו". אבל הם לא הבינו שהכהונה אינה ניתנת להעברה.

רצונם לשרת את ה' היה כה עז, עד שהיו מוכנים להקטיר את הקטורת ולמות (שהרי ידעו את התראת משה ש"כולם אובדים"), ובלבד שיוכלו, לפחות זמן מועט, לעבוד בקודש ולהיות קרובים אל ה' (כמו הכהנים הגדולים בבית שני, ש"כל אחד ואחד לא הוציא שנתו", מכיוון שלא היו ראויים לכך, ובכל זאת חפצו בתפקיד הכהן הגדול, מחמת גודל תשוקתם להיכנס לקודש הקודשים ולראות את השכינה בגלוי).

לא למחלוקת

תשוקה זו שאבו בני ישראל ממעמד הר סיני, שבו היה כל העם במדרגת כהן גדול ("ממלכת כהנים"). מכאן נבעה אחר כך התשוקה להיות כהנים גדולים בפועל, וזו היתה סיבת המחלוקת.

ממחלוקת קורח יכול כל יהודי ללמוד לקח כפול: מצד אחד צריך יהודי שתהיה בלבו תשוקה להיות 'כהן גדול' ולהיות קרוב לעבודת הקודש; אך מצד שני, אסור שבפועל יהיה "ויקח קורח" – לצאת ולחלוק על הסדרים שקבע הקב"ה. ההשתוקקות בפני עצמה היא חיובית, אך לא ההתנגדות והקנאה.

"כך אמר להם... אנו אין לנו אלא ה' אחד... וכהן גדול אחד, ואתם מאתיים וחמישים איש מבקשים כהונה גדולה – אף אני רוצה בכך" (פירוש רש"י, במדבר טז, מחלוקת קורח ועדתו על משה רבנו מעוררת שאלה גדולה: הרי הקב"ה הבטיח למשה: "וגם בך יאמינו לעולם"; כיצד קרה הדבר, שבאותו דור ממש גרר אחריו קורח עדה שלמה (ובתוכם צדיקים!) לכפור בכך שמשה הוא נביא ה'!?

בכלל, מחלוקת קורח ועדתו לא היתה פשוטה כל כך. מאתיים וחמישים האנשים מקטירי הקטורת היו צדיקים, נשיאי העדה; וכי לא האמינו שהקב"ה שלח את משה! גם להיטותם להקטיר קטורת אינה מובנת, שהרי הם ידעו כי "בו נשרפו נדב ואביהו" ושזר המקריב קטורת מתחייב בנפשו!

טעות שהכשילה

את התשובה על כך נמצא במענהו של משה למקטירי הקטורת: "אנו אין לנו אלא ה' אחד... וכהן גדול אחד, ואתם מאתיים וחמישים איש מבקשים כהונה גדולה? אף אני רוצה בכך!". וכי גם משה רצה ליטול מאהרן אחיו את הכהונה הגדולה!?

חייבים אפוא לומר, שבמחלוקת קורח ועדתו היתה נקודה חיובית. הם ידעו שמשה הוא נביא ה' ולא ערערו על כך שדבריו באו מאת ה', אך חשבו, בטעות, שניתן להוסיף או לשנות את הדברים.

הם ראו כיצד הצליחה תפילה (של משה) לבטל גזר דין של הקב"ה (אחרי חטא העגל וחטא המרגלים). הם גם זכרו שה' העביר את הכהונה מהבכורים אל אהרן ובניו.

(מתוך הספר "שלחן שבת", מעובד)

על פי לקוטי שיחות כרך י"ח

חסידות על הפרשה קורח

כמו "מחזרת" אחרי מי שבעבודתו זיכך עצמו לקבל בפועל עול מלכות שמים בביטול מוחלט.

(ע"פ 'תניא' פרק י"ד, פרק מ"ג)

ולקרב לשלכנו...

המשים עצמו בעבודתו כ'שור לעול וכחמור למשא' לשרת בנתינה עצמית אמיתתו של כל דבר וענין שעוסק בו, תוך הסחת הדעת מ'חיפוש' חוויות וריגושים, אזי זוכה הוא למתנה הנעלית מכל החוויות והריגושים – הוא התענוג הפשוט על עצם ההוויה. ובמושגי תורת החסידות – נעשה הוא 'עצמי' ('מותר להיות!').

נתינת המיטב – מוחין דגדלות כל חלב יצהר... אשר יתנו לה' (י"ח, י"ב)

"והוא הדין בכל דבר שהוא לשם הא-ל הטוב, שיהיה מן הנאה והטוב... וכן הוא אומר כל חלב לה'" (רמב"ם סוף הלכות איסורי מזבח).

כשהתעוררה שאלת סדר הלימודים בישיבות ובבתי ספר דתיים בארצות הברית, עמד אדמו"ר הריי"צ על כך שלימודי הקודש יתקיימו בבוקר, שאז הראש רענן, ואילו לימודי החול יתקיימו אחרי הצהריים. וטעמו ונימוקו עמו: את הזמן המובחר והמשובח, שהוא בבחינת "חלב", יש להקדיש לגבוה (לקדושה).

(ליקוטי שיחות כרך ב')

ולקרב לשלכנו...

הנותן ומקדיש בעבודתו את מיטבו הוא זה אשר זכה להבין כי גישת ה'ראש קטן' (גישתו של היוצא ידי חובתו בנתינת ה'שיריים' בלבד), הנה לא זו בלבד שמשחיתה היא את דרכו של אדם, אלא אף חמור מכך, מדכאת היא ומעכבת את גילויים ומימושם של כוחותיו החיוביים הנעלמים.

חושבים שהם חיים גם בהיותם בשאל

וירדו חיים שאולה (ט"ז, ל')

אדם צריך להיזהר מלהוריד את התורה, שהיא תורת חיים, לשאל תחתית של הקליפות. שכן לימוד התורה שלא לשמה מוריד את התורה אל הקליפות רחמנא ליצלן (ה' יצילנו).

(ליקוטי שיחות' כרך ב')

ולקרב לשלכנו...

ואף שהתורה נמשלה לאש, ככתוב "הלא כה דברי כאש", היינו שכשם שהאש אינה מקבלת טומאה, כך גם דברי תורה אינם מקבלים טומאה – בכל זאת, באופן זמני, כאשר האדם אינו לומדה כראוי (שלא לשמה), מוריד הוא, לפי שעה, תורתו אל תוך ה'פניות' שלו, ובכך הופכת לו התורה היפך הענין ד"סם חיים"; אמנם אין זה אלא עד אשר יעשה תשובה (שסוף ישראל לעשות תשובה, בגלגול זה או בגלגול אחר) כדברי הנביא שמואל "וחשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נידח".

(ע"פ 'תניא' פרק ל"ט)

המבטל 'ישותו' זוכה ב'עצמיותו' עבודת מתנה אתן את כהנתכם (י"ח, ז')

"עבודת מתנה" – היינו "אהבה בתענוגים", היא הרגשת תענוג אלוקי נפלא, מעין עולם הבא. עבודה זו קרויה בשם "עבודת מתנה", שכן אי אפשר לו לאדם להגיע לאהבה זו באמצעות השתדלות ויגיעה. אלא שמכל מקום דרגה זו ניתנת כמתנה משמים רק למי שהוא שלם ב'ראה'. אזי אהבה נעלה זו (בתענוגים)

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!
4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

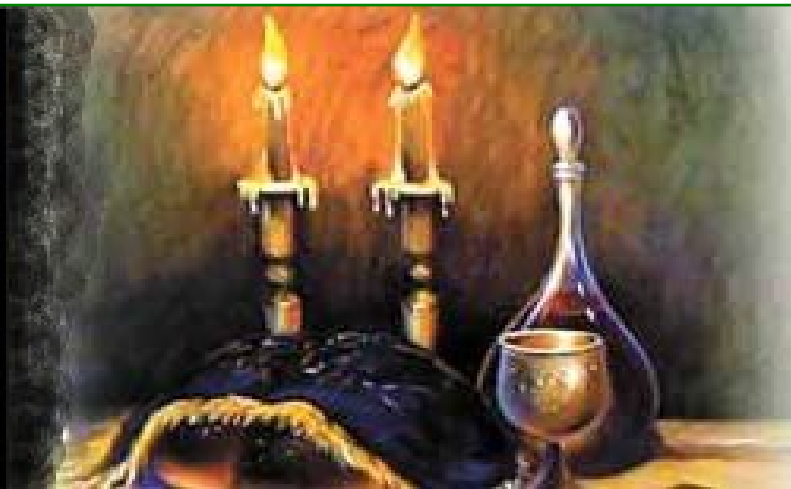
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
Tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
20:30	19:12	י-ם
20:33	19:27	ת"א
20:34	19:20	חיפה
20:31	19:28	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון